

Legenda mărtisorului

Blacks

Într-o zi fără de veste
din trecutul îndepărtat
Soarele zvâcnea pe creste
calm sau poate zvăpăiat.

Ale sale ingerințe
în cotloane fără fund
provocau mari suferințe
unui print hidos, imund.

Întunericul își zise
că e cazul de atac
și îl căută pe zmeul
tolonit într-un batac.

El îl angajă pe dată
promițându-i un regat
dacă-i va putea aduce
Soarele neobrăzat.

Se porni în grabă zmeul
ca să prindă în arcan
Soarele ce era zeul
peste un tărâm profan.

Îl găsi rotind o horă
sub un chip de fecioraș
falnic, cu o auroră,
ce-i gândirii potiraș.

Fedeleş îl puse-n cușcă
și îl duse colo, jos,
unde-a timpului biciușcă
a pătruns un an la os.

Hora, fără de caldură
și-a luminii alintare,
îngheță cu-a ei natură
într-o lungă așteptare.

Oameni fără energie
și natura cu-al ei rost
au căzut în letargie

intr-un timp perfid, anost.

Numai un flăcău din satul
fără nume, dar de vis,
a lăsat în urmă patul
și-a pornit către abis.

Drumul lui porni în vară,
Pașii-n lume îl petrec
și în suflet cu-o povară
ce e teama de eșec.

După zile de băjenii
Iacă, toamna la raport!
Dar veni și frigul iernii
cu un alb fără de tort.

După-o lungă căutare
grota unui adăpost
că și ținta în cătare
ochii lui o prinse-n ost.

Colo jos, pe tronul negru,
Zmeul sta în desfătare,
Iară Soarele integru
suferea în închisoare.

Mândru de a sa putere
Zmeul, prins de încântare,
la a solului vedere
a cătat să îl doboare.

Se luptară ca-n poveste
Și dorinta izbândi
Nu fu nimeni să ateste
când flăcăul îl goni.

Cu o ultimă suflare,
căci a rănilor putere
îi sorbeau a vieții stare
din a trupului artere,

Se sforță eroul nostru
când eliberă pe Soare
și îl aruncă spre ceruri
să ne spele cu-ncântare.

Dar apoi, veni o vreme,

Când c-o ultimă privire,
văzu sângele cum geme
în zăpadă, în neștire.

Mulțumit își mută ochii
într-o ultimă secundă
Vede Raze cum în rochii
într-o horă îl cufundă.

Trupul, iată, că-i dispare
sub un nimb de energie,
Iar în locul său apare
Clopoțelul de câmpie.

De atunci într-o unire,
când revine primăvara,
Roșu ne va da de știre
că putem învinge fiara,

că putem învinge negrul
ce apare-n viața noastră
și că albul cel integru
ne va bate în fereastră.

Cele două, reunite
într-un șnur, vor da de știre
Că speranțe infinite
vor renaște prin iubire.